

CFA Ribera d'Ebre

Laura i la seva història al S.XXI

(Església del Carme. Vic)

Laura a la ciutat dels sants. Autor: Miquel Llor

Categoria: F

Ana Maria Moreno Jaumot

Carla Sarango Villacis

Laura, una jove d'ulls blaus, harmoniosa, molt maca, moderna e ingènua. Ella és una noia sincera i delicada. Viu a Barcelona amb el seu tiet, ja que és òrfena. Un bon dia coneix a en Tomàs en una festa i s'enamora d'ell. En Tomàs, un xicot robust de 30 anys, generós a l'hora de donar propina, és un home ric. Li importa molt "el que diran" en el poble.

S'enamoren i se'n van a viure junts a Comarquinal (Vic). Allí tothom espera l'arribada d'en Tomàs i la seva muller. Allí es troba la germana soltera d'en Tomàs, la Teresa, té 40 anys, és gelosa i antipàtica una noia molt reprimida tot i que, a primera vista pareix bona dona.

En arribar, Laura escriu un whatsapp a la seva cosina i li conta el bé que li va, però que li fa mala espina la seva cunyada Teresa i no li agrada massa la boira humida del vespre. Al dia següent la parella se'n va a passejar per Comarquinal, Tomàs li conta tots les xafarderies que ronden pel poble, però a ella no li interessa res d'això. Mentre fan el tomb es troben amb el mossèn Joan, un capellà de Comarquinal, i li diu a la barcelonina que li ensenyarà tots els paratges del poble, ella accepta, però en Tomàs ho rebutja, perquè segons ell aquest capellà és un lladre de mà llarga.

Al dia següent, van anar a dinar a casa de l'oncle d'en Tomàs, el senyor Llibori, un home vell, amb barba i ulleres que malparla de tothom. Allí coneix a ell i als seus cosins (fills de Llibori). Laura se sent rara, diferent com si aquest no fos el seu lloc. Ja que Comarquinal no se li pareix en res a Barcelona, allí tothom fa el que vol i ningú es para a pensar el que fa la gent, però se n'adona que Comarquinal és un poble molt petit i a la gent li agrada parlar dels altres, com dirien al seu poble "xafarderia esbrinada, mai és acabada".

Un dia, Laura es queda a soles amb la Teresa, es paren a parlar, li diu a la seva cunyada que vol que siguin amiges i poder reforçar llaços en ella, però Teresa es sincera en la jove, i ella li respon amb hipocresia que no li cau gens bé, que ella és vol apoderar de Muntanyola i no ho podia permetre.

Laura i en Tomàs tenen una forta discussió i ella s'adona que no coneix al seu marit i a més a més que no l'estima.

Una tarda, en mossèn Joan Serra, amic de Laura li va dur al seu nebot Pere, del que ja havia sentit parlar abans, i Laura al conèixer-lo li va agradar, era com si fos una bafarada d'aire fresc.

Pere Giferda es va enamorar perdudament de Laura sense adonar-se'n. Ell pensava molt en ella, se la imaginava a cada estona. La barcelonina també es va enamorar d'ell, tornava a ser feliç i semblava que la seva vida tornava a il·luminar-se. El millor moment del dia era quan Pere venia a visitar-la i reien feliços passant una bona estona .

Mentrestant la Teresa recordava quan era més jove, ella estimava profundament a Pere. Una vesprada, la família va anar a l'església, quan de sobte va aparèixer l'amor platònic de la Teresa. Però aquell maleït dia es va fer evident els sentiments dels dos davant els ulls de la Teresa i del mossèn Joan. Quan es va adonar compte que a Laura també li interessava aquest xicot. Teresa va començar a odiar-la profundament i va decidir castigar-la. Com a venjança, la cunyada decideix dir-li a Tomàs molt dòcilment, tot el que fa la seva dona i aconsegueix convencer-lo de que se'n vagi, que deixés a la seva dona que no valia per a res, i menys per a ser la senyora de Muntanyola. Dit i fet.

A Comarquinal la Laura se sent rebutjada per tots, i a més se sent molt sola. Una tarda quan Laura pasetjava, va entrar a la parròquia i Pere es va sentar al seu costat, aquest li diu que se'n vagin els dos sols a viure a Barcelona perquè tots dos s'estimen amb locura, i en aquest poble no podrien intimar el seu amor. La barcelonina recepta de primeres i sense arrepeniment. Laura declara el seu amor pel Pere formalment, i li tira l'anell de casament a la cara d'en Tomàs. Ja no vol estar més en ell i tampoc vol quedar-se en aquest poble de tertulians.

Decideixen marxar tots dos a Barcelona i viuran feliços i menjaran anissos.